

Бо ин бор ба кучо равам?

Аз Ёханес Хансен ва Ҳейнз Гибелер

Бо ин бор ба кучо равам?

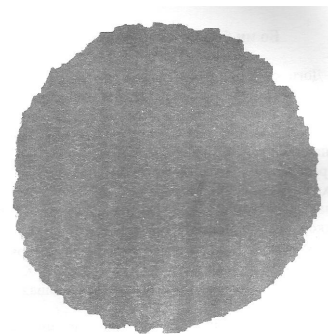

Доғи сиёҳ ва ранги сафед, ки дар саҳифаи оянда дида мешавад, ду ранги тамоман гуногун гуноҳ аст. Вале гуноҳ чист? Баъзеҳо фикр мекунанд, ки гуноҳ он аст, ки агар касе шахсеро ба қатл расонад, ва ё даст ба ғорат бизанад, ва ё пора бидиҳад, ва хатои калон бикунанд, ин гуноҳ аст. Ва баръакс, агар

ҳамаи инро накарда бошад, пас ӯ гуноҳкор нест. Каломи Худованд мегӯяд: *“Ҳама гуноҳ кардаанд ва аз бузургии Худо маҳрум шудаанд.”* Пас гуноҳ чист? Бар зидди Худо бархостан ё ба Ё имон надоштан гуноҳ мебошад.

Барои ҳамин дар зиндагии ҳамаи мо ин доғи сиёҳ вучуд дорад ва дар ҳақиқат ҳеч кас бегуноҳ нест. Бисёр муҳим аст, то мо бидонем, ки чӣ тавр бар зидди гуноҳ мубориза барем ва ё чӣ коре бояд бикунем, ки зиндагии мо аз ин гуноҳ тоза шавад. Бисёри одамон кӯшиш мекунанд, ки онро бо ягон роҳ пинҳон кунанд.

Барои аз гуноҳ тоза шудан чӣ бояд кард? Дар расмҳои овардашуда мебинем, ки одам бо чӣ гуна роҳҳо гуноҳхояшро пинҳон мекунад. Дар яке аз расмҳо мумкин аст худро бинем.

Яке аз роҳҳои, ки мо барои пинҳон кардани гуноҳҳои худ ба кор мебарем, мумкин монанди амали ин марде (дар сурат, “pdf”) мебошад, ки гуноҳи худро бо ранги сафед ранг мекунад, то ки вучудияти он дида нашавад ва ба ин

тариқ пинҳон бимонанд, чун бисёри мо дӯст медорем, ки гуноҳхоямон ҳамеша пинҳон монанд, то ки намуди зоҳири шаҳси хуб ва пок дошта бошем ва ба назари одамон беайб бинамоем. Вале гуноҳ то абад пинҳон монда наметавонад, балки дар охир худаш ошкор мешавад. Дар Каломи Худо барои ҳар як гуноҳ номе дода шудааст, монанди инҳо:

“Аз дил ҳаёлотии бад, қатл, зино, нафрат, гурур, кибр, ғорат, шаҳодати бардурӯғ ва дигар пайдо мешавад: Ин хизмо одамро гуноҳдор мекунанд.” Бинобар ин пинҳон кардани гуноҳи худ роҳи нодуруст аст, чунки гуноҳ доимо дар таги ранг нахоҳад монд, балки як рӯз ошкор хоҳад шуд.

Мо чӣ тавр гуноҳҳои худро ранги сафед кунем? Баъзеҳо барои он ки гуноҳи худро ранги сафед кунанд ва онро пинҳон кунанд, мегӯянд: “Ман аз хурдсолӣ ин одамро ёд гирифтаам ва наметавонам онро тарк кунам.” Ва ё “Чун падару модарам инро ба ман ёд додаанд, ман наметавонам инро тарк кунам.”

Ва ё “Ман дар шароити дигар калон шудаам ва барои гуноҳҳои худам баҳона оварда метавонам.” Аммо ҳамаи ин баҳонаҳо барои сафед кардани айбҳо ва гуноҳҳоямон аст, ки мо мехоҳем бо ин роҳ онҳоро пинҳон кунем.

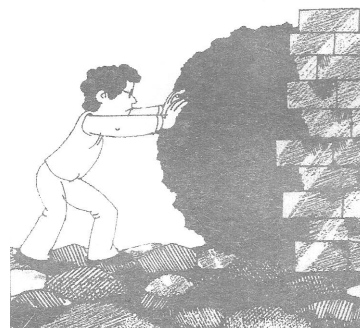
Мо на фақат кӯшиш мекунем ки гуноҳҳои худро ранг кунем, то ки зебо намоем, инчунин онҳоро дар пушти деворе маҳфӣ нигоҳ медорем. Заҳмат мекашем ва кӯшиш мекунем, ки тамоми вақти худро барои пинҳон кардани гуноҳҳоямон

сарф кунем, то ин ки онҳо дида нашаванд.

Ман ва шумо барои он ки гуноҳҳоямон назди дигарон ошкор нашаванд, чӣ харҷҳое намекунем, чӣ заҳматҳое намекашем ва чӣ қадар вақти худро беҳуда намегузаронем. Ҳамаи ин кӯшишҳо танҳо ба хотири рӯйпӯш намудани гунноҳҳо ва худро чун шахси поку беайб нишон додан аст. Бо пинҳон кардани гуноҳҳоямон

чунон хурсанд мешавем, ки гӯё ҳеҷ гуноҳе дар зиндагии худ надошта бошем.

Дар ҳоле ки бо ин кор фақат худро фиреб медҳем ва бо дурӯғ худро хурсанд месозем. Гуноҳҳое ки пинҳон шудаанд ва мо кӯшиш мекунем онҳоро фаромӯш кунем, гуноҳҳое мебошанд, ки Худованд ҳаргиз намебахшад, чунки ин хел гуноҳҳо рӯзе ошкор хоҳанд шуд. Пинҳон кардани гуноҳ ҳеҷ вақт ба мо кӯмак намекунад, балки фақат барои моро вазнинтар месозад.

Ман ва шумо бар зидди гуноҳ чӣ кор карда метавонем? Оё ман монанди ин одами дар ин расм нишон додашуда гуноҳҳои худро ороиш медиҳам? Бале, бисёриҳо ҳастанд, ки доғи ботинии худро ороиш медиҳанд, то ки

зоҳиран хуб намоянд. Онро зебу зинат медиҳанд ва ё порсо мекунанд, то ки гуноҳҳояшонро зебо ва хушрӯй нишон диҳанд.

Ин хел ашхос мегӯянд: “Агар одамизод гуноҳро таҷриба накунад, лаззати бадӣ ва хубиро нахоҳад фаҳмид. Аз ин рӯ хатман мо бояд мазаи гуноҳро бичашем.” Ва ё мегӯянд: “Мард он аст, ки ҳама корро карда бошад.” Занҳо мегӯянд: “Мо натавон ҳастем ва зуд фиреб мехӯрем, ва ин айби мо

нест, ки табиат моро чунин офаридааст.” Ва ё дигарон мегӯянд: “Ман аз ноилоҷӣ даст ва дӯздӣ задам ё барио иштирок бар ягон кори дигар пора додам.” Бо ин гуфтаҳо кӯшиш мекунем, ки доғи сиёҳи ботинии худро тасалло диҳем.

Дар ин сурат мардеро мебинем, ки дар болои доғи сиёҳи худ истодааст ва мардум барои ӯ хурсандӣ ва шодӣ мекунад ва ӯро эҳтиром ва иззат мекунад. Ӯ шояд як сиёсатмадоре бошад, ки ба ин мақом

расидааст ва ӯ хуб медонад, ки вай ба чӣ гуноҳҳо даст назадааст. Бо мақсади ба дарҷаҳои баландтарин расидан ӯ бар зидди рафиқонаш чӣ тӯҳматҳо накардааст. Ё ин ки барои мансабталабӣ шуда аз аҳволи хонаводааш тамоман бетаваҷҷӯҳ мондааст ва дар хонадонаш аз осоиш хабаре нест. Вақт барои оилааш надошт ва ҳамеша дар фикри расидан ба мақоми баландтар буд, зеро мехост, ки мардум ӯро бештар эҳтиром кунанд, ва ӯро чун шахси бузург шиносанд. Аммо ӯ наметавонад дар ин мақом доим бошад, зеро пояи мустаҳкам надорад. Як рӯз он вайрон хоҳад шуд ва ӯ бояд ҷавоби ҳамаи гуноҳҳои пинҳонкардаашро бидиҳад.

Шахсоне ки кӯшиш мекунад гуноҳҳои худро пинҳон кунанд аз дунболи дӯстоне мегарданд, ки ба худашон монанд бошанд, то якдигарро барои гуноҳ содир кардан ташвиқот кунанд ва якдигар сарзаниш накунад. Пас бо бузург шумурдани якдигар кӯшиш мекунад барои худ дӯстони фаровон ёбанд.

Бо иттиҳод бо якдигар аз гуноҳҳои содиркарданашон лаззат баранд ва хандида бигӯянд: “Офарин ба ту! Кори бузург кардӣ, бидуни ин ки касе бидонад, ки онро анҷом додӣ!” Ва ё дигаре мегӯянд: “Ваҳ, ваҳ, ту дисти шайтонро аз пушт бастӣ!” Сеюмин мегӯяд: “То ҳол ҳеҷ шахс натавонидааст чунин кореро ки ту кардӣ, анҷом бидиҳад.”

Бо ҳамин роҳ мехоҳанд ба гирди худ одамонро ҷамъ кунанд, то худро танҳо ҳис накунад ва барои он ки худашонро танҳо набинанд, даст ба маводи нашъаовар мезананд ва шароб менӯшанд, ки ҳамеша фикрашонро банд намоянд. Ва ё овози мусиқиро баланд мекунад то ба ин васила сари худро гарм карда, доғи сиёҳи зиндагии худашонро фаромӯш созанд.

Онҳо ҳамеша аз дунболи шарики чурм мегардонанд, аз он хотир ки дар содир кардани гуноҳ танҳо набошанд, ғофил аз он ки ҳеч кас наметавонад барои гуноҳи худ шарики чурм дошта бошад, чунки ҳар кас масъули гуноҳи худаш аст.

Ҳақиқатан ҳам гуноҳ наметавонад иттиҳодно ва вучуд орад, баръакс, ҳамеша ҷудоиро ба бор меоварад. Мисол: Ҷудой аз Худованд, ҷудой аз ҳамкорон, ҷудой аз ҳамсинфон, ва ҷудой аз дӯстон. Гуноҳ ҳаргиз намегузорад, ки дар байни одамон иттиҳоди ҳақиқӣ бошад. Гуноҳ нақиқатан моро аз се чиз ҷудо мекунад.

1. Аз Худо
2. Аз якдигар
3. Аз худамон

Ғайр аз ин боиси ғарибӣ ва бемориамон мегардад ва ба он оварда мерасонад, ки дар ботинамон ҳисси нафрат ба худ пайдо мешавад. Гуноҳ дар зиндагии мо боиси он мешавад, ки мо натавонем бо ҳамдигар робита дошта бошем. Гуноҳ боиси суст гаштани дӯстии мо мегардад ва муҳаббати моро суст ва нопурра месозад. Дар натиҷаи пинҳон кардани гуноҳ рӯҳу ҷони мо дар азоб хоҳад монд.

Дар ин сураат мебинем, ки баъзеҳо гуноҳро ҷиддӣ намешуморанд ва онро шӯҳӣ меҳисобанд, ва мегӯянд: “Гуноҳ лаззат дорад, ту ки имтиҳон накардӣ, намедонӣ!” Ба ягона шакл онро ба даст мегиранд ва бозичаи худ қарор медиҳанд ва худро дар гуноҳ ғарқ мекунанд, ки ин амал бисёрҳоро ба таачҷуб меоварад ва ин гуна шахсони дар таачҷуб монда мегӯянд: “Фалон одам бо ҳама гуноҳхояш ҳамеша сари қудрат ва нисбат ба мо комёб аст, албатта ягон чиз медонад, ки мо намедонем.”

Ў мегӯяд: “Ман ҳар чӣ дилам бихоҳад, анҷом медиҳам. Фарқаш нест, ки дигарон чӣ фикр мекунанд ва ё чӣ мегӯянд.”

Дар ҳоле ки бояд бидонем, ки Худованд ба зиндагии ҳар яки мо нигоҳ мекунад ва барои Ў муҳим аст, ки мо чӣ гуна фикр ва чӣ гуна рафтор мекунем, барои он ки, Ў намехоҳад ҳеч кадоме аз мо ба сабаби гуноҳхоямон ҳалок шавад. Баръакс Ў мехоҳад ҳамаи мо Ўро шиносем ва ба Ў имон биоварем ва аз Ў ёрӣ ва роҳнамоӣ бихоҳем, то гуноҳ накунем. Ў дар бораи мо ҳукм мекунад.

Дар ин сурат ҳақиқатан гунохро мебинем. Одамоне ки кӯшиши сафед кардан, дар паси девор пинҳон намудан ва ороиш додани гунохро мекунад, ба хотири он ки ноаён бошад, бояд дар интизори рӯзи ошкор шудани

гуноҳхояшон бошанд.

Чунки гуноҳ ҳаргиз пинҳон нахоҳад монд, ва ҳар қадар мо вақт ва пули худро сарфи пинҳон кардани он кунем, рӯзе хоҳад расид, ки гуноҳ худаширо ошкор хоҳад сохт. Он вақт бисёр дер хоҳад буд ва гуноҳ ҳамчун бори вазнин дар пушти мо бор хоҳад шуд. Он вақт дар таги он ҳам хоҳад шуд ва ғуломи он хоҳем гардид. Аз ин рӯ ҳар чӣ тезтар мо бояд дар фикри чора ва дармони он бошем, вагарна он моро ҳалок хоҳад сохт.

Дар ин сурат шахсеро мебинем, ки гуноҳхояшро шӯхӣ ва бозӣ пиндоштааст ва андозаи гуноҳаш то дараҷае зиёд шудааст, ки ҳоло вай танҳо бо мушкилӣ метавонад ҳаракат кунад. Аз ин сабаб назди дӯстонаш меравад ва аз онҳо илтимос мекунад, ки ба ӯ

ёри расонанд, то гунохро якҷоя бардоранд.

Аммо дӯстонаш ба вай меғӯянд: “Мо наметавонем бори гуноҳи туро бардорем, мо танҳо метавонем азобҳои гуноҳхоямро ҳис кунем ва ё агар нисбати мо ягон гуноҳ карда бошӣ, онро метавонем бахшем, вале ҳаргиз қудрати бардоштани гуноҳхоямро надорем.”

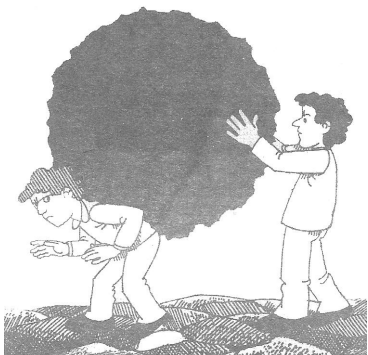

Вақте ки гуноҳ аз ҳад зиёд шуд, мо наметавонем онро бардорем, аз ин хотир мо худамонро аз гуноҳ дур мегирем. Барои он ки худро пок нишон диҳем, принципи замонҳои хеле қадимро ба кор мебарем. Монанди бобо

Одам, ки хӯрдани меваи дархти маърифати неку бад барояш манъ шуда буд, лекин бо вучуди он ҳам ӯ хӯрд ва баъд аз он ӯ ба Худованд гуфт: *“Ман айб надорам, ин зане ки ба ман додай (яъне Ҳавво), аз меваи дарахт ба ман дод, ва ман хӯрдам, ӯ айбдор аст.”* Пас Худованд ба зан гуфт: *‘Ин чӣ кор аст, ки кардӣ?’* Ҳавво гуфт: *‘Шайтон маро фиреб дод, ва ман хӯрдам.’*

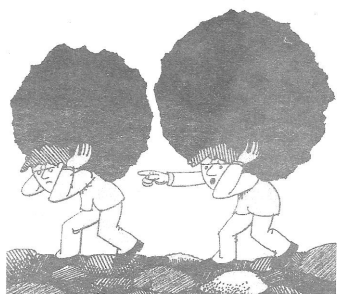
Мо ҳам дар ин замон чунин корро мекунем. Вақте ки бори гуноҳҳои мо то ба ҷавобгарӣ мерасад, меғӯем: “Ман айбдор нестам, ин айби фалон одам аст, ки маро ба ин чоҳи гуноҳ кашид, ман ба сабаби фалон одам ин корро

кардаам.” Дигаре мегӯяд: “Ин корро аввал ту оғоз кардӣ, магар ту ба ман ин корро нишон надодӣ?” Ва ҳар яки мо мехоҳем, ки гуноҳ ва доғи сиёҳи худро ба сари дигарон бор кунем.

Принчипи дигареро, ки ман ва шумо ба кор мебарем, то гуноҳҳои вазнини мо пинҳон бимонанд ва одамон онро набинанд, ин аст ки бо ангушт ба гуноҳи каси дигаре ишора мекунем ва бо садои баланд мегӯем: “Бинед, ӯ чӣ корҳо мекунад.” Ва ба ин васила

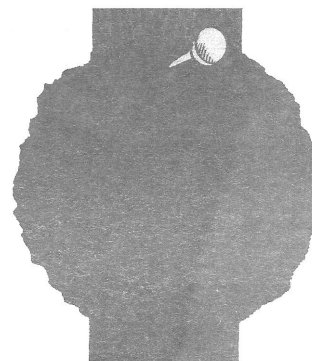
мехоҳем фикри мардумро ба ҷониби дигаре равон созем, то бузургии гуноҳҳои моро набинанд.

Бояд фаромӯш накунем, ки ҳангоми бо як ангушт ба гуноҳи каси дигар ишора кардан се ангушти дигари дастамон ба тарафи худамон ишора мекунам. Каломи Худованд дар ин бора чунин мегӯяд: “*Чаро ту хасеро дар*

чаши ми бародари худ мебинӣ, вале чӯbero дар чаши ми худ дарнамеёбӣ? Эй риёкор! Аввал чӯбро аз чаши ми худ дур

кун, ва он гоҳ хаси чаши ми бародарро дуруст хоҳӣ дид, то онро аз чаши ми вай дур кунӣ.”

Дар ин сурат доғ ва бори гуноҳ бо меҳе бар чӯбе овезон шуда, вале одами гуноҳкор дар он ҷо дида намешавад. Чаро? Чӣ тавр шуд, ки одам бо ҳама гуноҳҳои бузургаш тавонист аз таги бори гуноҳояш раҳой ёбад? Оё чунин кор мумкин аст?

Бале, аммо на ба зӯрӯ ва қудрати одамӣ, тавре ки бисёри моён то ба имрӯз меқӯшидем ва ҳоло ҳам кӯшиш карда истодаем. Барои шахсе ки худ ғарқи гуноҳ аст, наҷот додани худаш ё шахси дигар ғайриимкон аст. Каломи Худо мегӯяд: “*Азбаски ҳама гуноҳ кардаанд аз бузургии Худо меҳрум шудаанд.*”

Роҳи ягонаи покшавӣ аз гуноҳ пушаймонӣ, нафрат аз гуноҳ, иқрои гуноҳҳои худ ва имон овардан ба Исои Масеҳ аст. Чунки танҳо Ӯ беғуноҳ буд ва ба сабаби гуноҳҳои мо рӯи салиб ҳалок гардид. Ӯ қурбони гуноҳи мо ва шумо гардид, чунки Каломи Худо мегӯяд: “*Музди гуноҳ марг аст, аммо бахшииши ғайри Худо ҳаёти ҷовидонист, ки тавассути Худованди мо Исои Масеҳ бахшида мешавад.*”

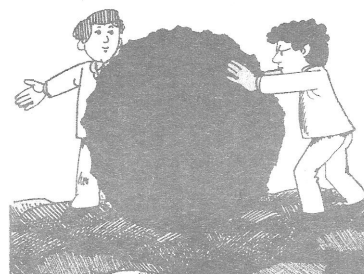
Пас танҳо ба василаи салиби Исои Масеҳ метавонем аз ҷанги гуноҳ, ки натиҷаи он марги абадист, наҷот ёбем. Исои Масеҳ на танҳо дар салиб барои гуноҳҳои мо ва шумо қурбонӣ шуд, балки Ӯ аз байни мурдагон эҳё гардид ва ғалабаи Худро бар марг ба ҳамаи одамони дунё собит кард. Аз ин пас танҳо Вай қодир аст, ки гуноҳоямонро бахшад ва ҳаёти ҷовидонӣ ато кунад.

Агар касе ҳақиқати бахшиш ва раҳой аз гуноҳро ҳис карда натавонад, вале меҳодад, ки аз гуноҳ раҳой ёбад, он шахс метавонад назди як имондоре биравад, ки ӯ аллакай аз гуноҳ раҳой ёфта бошад. Бо иқрори гуноҳҳои худ ва имон ба Исои Масеҳ, ки танҳо Ӯ шахси пок, қуддус ва қодир аст, ки гуноҳро биомурзад. Он шахс метавонад аз бори вазнини гуноҳ, ки солҳои сол аз он ранҷ мебурд, раҳой ёбад.

Каломи Худо мегӯяд: ***“Ба гуноҳҳои худ назди якдигар иқрор шавед ва барои якдигар дуо кунед, то шифо ёбед: зеро дуои боисрори шахси одил қуввати бузурге дорад.”***

Бисёриҳо аз ин бобат тарс доранд. Иқрор шудан дар ҳузури шахси дигар ҳукм нест, балки ҳузури шахси дигар эҳтиёҷи мо аст, зеро он шахс дар вақти мушкилӣ ҳамроҳи мост. Ва низ иқрори гуноҳ дар ҳузури як шахси дигар омурзиш нест, балки барио бисёриҳо ёрӣ аст.

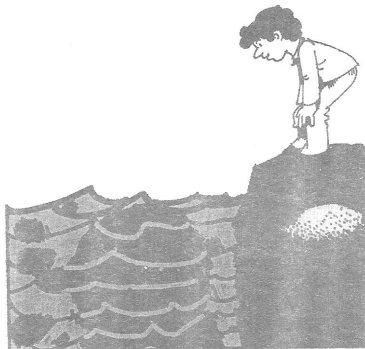
Зинҳор худро монанди шахси дар ин сурат буда фиреб надихед. Ӯ меҳодад аз бори гуноҳояш озод шавад, вале

ҳангоме ки дар назди Худованд меистад ва ба гуноҳҳои худ иқрор мешавад, вай оиди як ё ду гуноҳе ки шояд вай такроран содир менамояд, андеша меронад. Ва агар ин иқроршавӣ бар зарари вай бошад, кӯшиш

мекунад гуноҳҳои худро пинҳон намояд. Ба мисли ин шахс, ки ба хоҳири пинҳон кардани гуноҳҳои худ боз гуноҳ содир мекунад, мо ҳам низ ба ин роҳ гуноҳҳои худро пинҳон мекунем. Ин хел иқроршавӣ танҳо фиреб аст, зеро ки Худованд аз ҳама чиз бохабар аст ва медонад, ки мо ботинан чӣ фикр дорем.

Пас агар чунин бошад, мо ҳаргиз наметавонем аз тағи бори гуноҳ озод шавем. Ин хел иқроршавӣ дар гуноҳ монанди ин аст, ки мо касеро ба хонаи худ таклиф кунем ва ба ӯ иҷозат диҳем, ки тамоми хонаи моро ҷустуҷӯ кунад ва хонаро пок созад, вале ба ӯ иҷозати дохил шудан ба яке аз ҳуҷраҳои хурди хона надихем. Агар мо Исои Масеҳро давъат карданӣ бошем, мо бояд ба Ӯ пурра иҷозат диҳем, то Ӯ ба ҳамаи шоҳаҳои ҳаёти мо ворид шавад. Пас бояд ҳушёр бошем, то ки худро фиреб надихем ва ба гуноҳ иҷозат надихем, ки моро ҳалок созад.

Дар ин сурат натиҷаи иқроршавӣ ва нафратро аз гуноҳ ва зебоии озод шудан аз бори гуноҳро ба воситаи хуни Исои Масеҳ мебинем. Дар Аҳди Қадим дар Китоби Муқаддас (Микои набӣ 7:18-19) омадааст: *“Кист Худое мисли Ту, ки гуноҳро омурзад, ва аз ҷинояти*

бақияи мероси Худ гузарой кунад? Ў ғазаби Худро то абад нигоҳ намедорад, зеро ки марҳаматро дӯст медорад. Ў боз ба мо раҳм хоҳад кард, маъсиятҳои моро поймол хоҳад намуд. Ва Ту ҳамаи гуноҳҳои моро дар қаъри баҳр хоҳӣ андохт.”

Дӯсти азиз!

Ин Наҷотдиҳанда имрӯз бар дари дили ту омада, иҷозати даромадан мепурсад. Ў чон дод, то туро аз гуноҳ наҷот диҳад ва зист мекунад, то ба ту ҳаёт бахшад. Ў тамоми ғамҳо ва захматҳо ва эҳтиётоти туро медонад ва мецоҳад туро баракат диҳад ва шод созад.

Дӯсти азиз, акнун ки баъди хондани ин китоб бо Исои Масеҳ ошно шудӣ, ақидаи ту дар бораи Ў чист? Ту наметавонӣ нисбат ба Ў беаҳмият бошӣ, зеро ки танҳо Ў Наҷотдиҳандаи башар аз лаънати Худо мебошад.

Агар аз самими дил мецоҳӣ, ки Исои Масеҳро чун Наҷотдиҳандаи худ аз гуноҳ бипазирӣ, хоҳиш мекунем, ки дуои зеринро бо имони комил бихонӣ:

“Эй, Исои Масеҳи Худованд, аз хондани ин китоб ба чунин хулоса омадам, ва низ имон дорам, ки Ту танҳо Наҷотдиҳанда ва Худованди башар ҳастӣ.

Медонам, ки ман гуноҳкори маҳкумшуда мебошам, ва ба наҷот эҳтиёҷ дорам. Имон дорам, ки Ту барои раҳоии ман аз гуноҳ ҷон додӣ ва эҳё шудӣ, то ба ман ҳаёти ҷовидонӣ бубахшиӣ.

Исои Масеҳи Худованд, акнун дили худро барои Ту воз мекунам, ва Туро ҳамчун Наҷотдиҳандаи худ қабул мекунам. Аз гуноҳ рӯй бармегардонам ва худро ба Ту, ки Худованд ва Молики ман ҳастӣ, месупорам. Аз самими дилам Туро барои бахшиши гуноҳҳоям ва атои ҳаёти ҷовидонӣ, ки барои ман ато кардӣ, сипосгузорӣ мекунам. Омин.”

Агар ҳақиқатан ҳам ту Исои Масеҳро Наҷотдиҳандаи худ ҳисоб карда бошӣ, пас табқи Каломи Худо ту наҷот ёфта ва ҳаёти ҷовидонӣ ба даст овардаӣ ва низ узви хонаводаи рӯҳониёни Худо гаштай. Чунон ки дар Инҷили Муқаддас навиштае ҳаст:

“Ба онҳое ки Ўро (Исои Масеҳро қабул кардаанд ва ба исми Ў имон овардаанд ва ба исми Ў имон овардаанд, қудрат дод, ки фарзандони Худо гарданд.”